

[Niels Ravn.]

egentlig nærmest nu gik imod dispensationsbestemmelserne, var det store omfang, disse ansøgninger havde taget, altså administrative grunde. Men det ønsker man altså ikke at ændre.

Men så har jeg, når det nu ikke kan lade sig gøre, et tillægsspørgsmål til ministeren. Det er jo sådan i dag, at man giver dispensation, hvis man ønsker at rejse på udstilling med sin hund i det sydlige udland, herunder også Tyskland, og det har jeg ikke noget imod, tværtimod. Men man nægter dispensation, hvis man af avlsmæssige grunde ønsker at rejse med sin hund til parring i de samme områder, og det forstår jeg ærlig talt ikke. Når man rejser til en stor udstilling, hvor der jo altid vil være flere hundrede dyr, i mange tilfælde op til tusind dyr samlet, så giver man tilladelse, men når man rejser ned til parring, hvor der normalt kun bliver kontakt med et enkelt dyr, så nægter man det.

Vil ministeren tage under overvejelse at tage denne lille imødekommenhed med ind i billedet, så det bliver muligt på dette specielle område at få den samme stilling, som når man rejser ned til udstilling?

Landbrugsministeren (Chr. Thomsen): Jeg skal gerne tage det under overvejelse og drøfte det med veterinærdirektoratet. Vi bevæger os jo her på et område, hvor det er givet, at enhver minister må diskutere disse problemer med sagkundskaben, i dette tilfælde med veterinærdirektoratet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Thomas Christensen* til kirkeministeren:

„Finder ministeren det betimeligt at ansætte en særlig præst for studenter?“

Thomas Christensen: Når dette spørgsmål er rejst, hænger det sammen med en debat i pressen om nogle bestræbelser for at få ansat en særlig præst for studenterne ved Århus universitet. Der er lokale interesser indblandet, der er kompetencespørgsmål, men det skal jeg alt sammen lade ligge; det er det helt principielle, som interesserer mig, og som jeg og flere andre har betænkeligheder ved. Jeg skal nævne et par af disse betænkeligheder.

Det første går på studenterne selv. Studenterne lever jo i forvejen i nogen måde i en verden for sig, og det vil næppe være heldigt at isolere dem yderligere. Der har fra gammel tid været et skel mellem akademikere og den øvrige befolkning. Det kender vi jo helt tilbage fra Hostrups tid med studenten, der bor på tankens slot, og de andre, der går dernede i livets trædemølle med lænket fod og stækket vinge. Det skel er ikke så udpræget i dag, men problemet er der stadig, og ethvert forsøg på at isolere studenterne yderligere vil jeg mene er uheldigt. For de studenter, der har kirkelig interesse, må det være bedre at gå i de menigheder, under de prædikestole i byen, hvor der er så rig anledning til at komme, og hvor de vil være særdeles velkomne. Jeg minder i denne forbindelse om, hvad en kirke som Vartov i sin tid har betydet for studenterne her i København.

Den anden betænkelighed gælder folkekirken. Vi har jo den rummelige folkekirke, som rummer hovedparten af os, stedet, hvor vi mødes, uanset hvad der skiller, og jeg mener, det vil være uheldigt at danne særgrupper inden for folkekirken; det må være imod folkekirkens ånd og mening.

Kirkeministeren (Orla Møller): Desværre kommer jeg nok til at skuffe hr. Thomas Christensen én hel del. Jeg ønsker nemlig ikke at gå ind i den principielle debat, som der er lagt op til her, hvor fristende det end måtte være. Jeg vil dog gerne sige, at jeg anser det for at være umådelig rigtigt, at denne principielle debat, som for tiden foregår i pressen og for øvrigt inden for den af kirkeministeriet nedsatte strukturkommission, bliver ført frem på dette sted, og derfor vil jeg gerne til at begynde med udtrykke min taknemlighed over, at hr. Thomas Christensen har bragt spørgsmålet frem her.

Fra gammel tid har folkekirken været opdelt i et stort antal sogne, omkring ca. 2.200, hvert med et antal præster varierende fra 1 til 4 efter sognets størrelse. Denne ordning har vist ingen tænkt sig at rokke ved, men problemet er, om den i videre omfang end hidtil skal suppleres med specialpræster, hvis opgave det skulle være at arbejde på tværs af sognegrænser og betjene særlige grupper eller miljøer. Vi har i én forstand længe haft specialpræ-